

ADVOCAAT &

Tweeling zijn ze, en advocaat. Linda en Yvonne van der Hut zijn nauwelijks uit elkaar te houden. Jack en Kees Smit iets beter, maar ook zij worden regelmatig voor de ander aangezien. Misschien gaat het voor meer tweelingen op, maar deze twee tweelingen hebben veel overeenkomsten. Ze zijn slim en snel, werken hard en doen bijna alles samen. Ook zijn ze honkvast, trouw in hun vriendschappen en elkaars beste vriend(inn)en. *Mr.* sprak ze over hun leven en werk. Een dubbel dubbelportret.

DOOR HENRIETTE VAN WERMESKERKEN FOTO'S CHRIS VAN HOUTS

Yvonne (links) en Linda van der Hut

ADVOCaat²

LINDA EN YVONNE VAN DER HUT

Eigenlijk wilden ze piloot worden, of arts. In hun eind-examenjaar bezochten ze een voorlichtingsdag bij het LUMC. Daar zei een co-assistent: “Zeg je sociale leven maar gedag; als je medicijnen gaat doen ben je alleen nog maar aan het werk.” Linda en Yvonne van der Hut hadden een druk sociaal leven, reden bijna dagelijks paard en werkten in een restaurant. “We dachten: dan moet het echt je roeping zijn, anders houd je het niet vol”, zegt Linda. “En voor ons was geneeskunde niet echt een roeping. Achteraf was het misschien wel meegevalen, maar we zagen ervan af. Een paar vriendinnen van ons gingen rechten doen. Dat leek ons wel interessant, en gezellig. Dus zijn we dat maar gaan studeren. Die vriendinnen stopten na drie maanden. Wij niet. Wij vonden de studie leuk.”

“WE HEBBEN NIET DE AMBITIE SAMEN EEN KANTOOR TE STARTEN; WE DOEN AL ZOVEEL SAMEN”

KRITISCH

Sinds ruim vijf jaar zijn ze advocaat, op verschillende kantoren. Allebei doen ze uitsluitend strafrecht, ieder op een andere manier. Linda doet vooral financieel-economisch strafrecht, fraude- en milieuzaken en cassaties. Bij Yvonne ligt de nadruk meer op het commune strafrecht en vooral op tbs-zaken. Daarnaast staat ze regelmatig slachtoffers en nabestaanden bij. “Yvonne is echt een beest op tbs-gebied”, vindt Linda. “Ik weet niet of ik dat zou kunnen, of zou willen.” “Maar ik heb weer minder kennis op het gebied van fraudezaken, zoals bijvoorbeeld een BTW-carroussel”, zegt Yvonne.

Met de gruwelijkheid van sommige zaken hebben ze geen moeite. “Hoewel we best gevoelig zijn”, aldus Yvonne. “Van een mooie film of bij grote blijdschap krijgen we tranen in de ogen. Maar naar het werk kunnen we zake-lijk kijken. We hebben professionele afstand en kunnen het thuis loslaten.” Ze hebben het vertrouwen in de mensheid niet verloren. “Gelukkig niet”, zegt Linda. “We komen genoeg goede mensen tegen.”

Voordat ze advocaat werden waren ze allebei senior gerechtssecretaris bij het Gerechtshof in Den Haag. “We kunnen goed samenwerken”, zegt Linda. “Ik vind Yvonne ontzettend goed. Zij is een van de weinige personen op wiens oordeel ik volledig vertrouw. Ik weet hoe ze denkt

en hoe kritisch ze is.” Yvonne: “Dat geldt omgekeerd precies zo. We zijn ook kritisch op elkaar en kunnen behoorlijk bekvechten. Tegelijkertijd zijn we elkaars beste vriendinnen.”

VRIENDENCLUB

Tot hun afstuderen in Leiden hebben Linda en Yvonne bij hun ouders thuis in Den Haag gewoond. Ze sliepen in één kamer. Ze hebben verder geen broers of zussen. Linda: “We zaten altijd bij elkaar in de klas en hadden dezelfde vrienden. We reden vijf à zes dagen in de week paard en toen we studeerden werkten we altijd in het weekend in een restaurant in Kijkduin. We hadden het zo gezellig in Den Haag dat we geen behoefte hadden om in Leiden op kamers te gaan.” Yvonne: “Het is nog erger: we hebben tot ruim twee jaar geleden samen in één huis gewoond. Toen we 22 waren zijn we het huis uit gegaan en hebben we een

appartement gehuurd, aanvankelijk met nog een vriendin. Toen zij wegging hebben wij er nog lang met z’n tweeën gewoond. In totaal zeven jaar. Toen vonden we het tijd om eens apart te gaan wonen. Ik kon een appartement huren en bij de bezichtiging ging Linda mee.” Linda vertelde de makelaar dat zij ook wel een appartement wilde en toevallig was direct aan de overkant iets te huur. Twee dagen later hadden ze ieder een eigen appartement. Linda: “We konden op elkaars balkon kijken. Van voordeur tot voordeur waren we misschien veertig seconden onderweg.”

Inmiddels hebben Linda en Yvonne ieder een eigen wo-

LINDA EN YVONNE VAN DER HUT

- **1984:** geboren in Den Haag
- **2002 – 2007:** studie rechten, Universiteit Leiden; bijbanen in restaurant, rechtswinkel en als griffier
- **2007 – 2010:** senior gerechtssecretaris, Gerechtshof Den Haag (Yvonne tot in 2011)
- **2010 - heden:** advocaat; Linda bij Sjöcrona Van Stigt Advocaten in Den Haag en Yvonne van 2011 tot 2015 bij Nolet Advocaten in Den Haag, Yvonne in 2015 mede-oprichter van Knoester & Van der Hut Advocaten in Den Haag

TWEELINGEN

ning gekocht. Niet ver van elkaar. Yvonne: “We hebben veel contact met elkaar en we hebben nog steeds de hechte vriendenclub van vroeger, die we vaak zien.” Linda en Yvonne werken hard, geven cursussen en lezingen en schrijven onderwijsmateriaal en commentaren. Sporten doen ze niet meer. Linda: “We hebben een blauwe maandag hardgelopen, maar het komt er niet meer van.” “Dat is gewoon luiheid”, denkt Yvonne.

PALEIS VAN JUSTITIE

Linda en Yvonne schreven samen hun afstudeerscriptie. Ze zouden op hun 21e afstuderen. Dat vonden ze eigenlijk wat te jong. Linda: “Ook wilden we praktijkervaring opdoen. Daarom zijn we stage gaan lopen bij het Gerechtshof. Later werden we buitengriffier. Net na ons afstuderen waren er twee vacatures voor rechtssecretaris. We hebben allebei gesolliciteerd en zijn aangenomen.” Yvonne: “Zo’n start is prachtig. We hebben heel veel geleerd en het erg naar onze zin gehad. Daar is onze belangstelling voor de advocatuur gewekt. Toen we na ruim drie jaar advocaat werden, kwamen we goed beslagen ten ijs.” Inmiddels lopen zij al tien jaar rond op het Haagse Paleis van Justitie. Ambitie om de rechterlijke macht in te gaan hebben ze niet. “Ik houd van de rol van de advocaat binnen het strafproces”, zegt Linda. “Het is een geweldig vak. Zeg nooit nooit, maar nu denk ik niet dat ik ooit een overstap zal maken.” Yvonne denkt hetzelfde over het vak, maar sluit niet uit dat zij ooit als rechter ein-

dig. “Ik heb er misschien iets meer affiniteit mee dan Linda. Maar het is totaal niet aan de orde. Vorig jaar ben ik met een kantoorgenoot een eigen kantoor gestart. We hebben ons nu nog meer gespecialiseerd in tbs-zaken en de emotiedelicten, zoals geweld- en zedenzaken. We be-

zoeken met een zekere regelmaat de tbs-klinieken, ook tussen verlengingszittingen door.”

BIJNA ALLES SAMEN

Hoewel ze goed kunnen samenwerken en zeer bij elkaar zijn betrokken, hebben Linda en Yvonne niet de ambitie om samen een kantoor te starten. “Juist misschien omdat we al zoveel met elkaar optrekken”, zegt Linda. “We hebben het allebei zeer naar onze zin op onze kantoren en willen er niet weg. Het is wel leuk dat we in hetzelfde rechtsgebied werken. Zo kunnen we ook over ons vak praten. Behalve werken doen we eigenlijk alles samen.”

Een nadeel aan het tweeling-zijn zien ze niet. Yvonne: “Soms hoor ik dat iemand verbaasd is dat ik hem of haar op straat of op het Paleis van Justitie niet groette. Die is dan Linda tegengekomen. Omgekeerd gaat het net zo. Dat vinden we allebei vervelend, dus inmiddels groeten we meestal gewoon iedereen die met een blik van her-

kenning in onze richting kijkt, ook als we diegene niet kennen.”

“IK GROET
IEDEREEN DIE
ME MET EEN BLIK
VAN HERKENNING
BEKIJKT, OOK AL
KEN IK HEM NIET”

JACK EN KEES SMIT

Achter de glazen deur van het kantoor hangt een briefje: “Druk op de bel voor Smit & Smit Advocaten. Bij afwezigheid bel: ...” en dan volgen de mobiele nummers van Jack en van Kees. “Toegankelijk en vernieuwend, dat zijn we en zo profileren we ons”, zegt Kees. “We zijn bereikbaar op de eigentijdse manieren: per mobiele telefoon, WhatsApp, sms en e-mail. Personeel hebben we niet, we doen alles zelf. We luisteren regelmatig onze berichten uit en bellen snel terug. We werken zoveel mogelijk digitaal. De gerechten zijn bezig met het project Kwaliteit en Innovatie (KEI) waarbij digitaal procederen wordt ingevoerd. Wij zijn daar klaar voor.”

VISWINKEL

Jack, uitgesproken op de Nederlandse manier (‘jak’), en Kees zijn geboren op 1 januari 1983 in Volendam. Eerst Jack, toen Kees. Dat er nóg een baby kwam was een verrassing voor de ouders en de arts. “Onze ouders hebben een viswinkel in Amsterdam Oud-West”, vertelt Jack. “De vis wordt ’s ochtends vroeg bij de afslag in IJmuiden en van Urk gehaald. De Zuiderzee bestaat al meer dan tachtig jaar niet meer, maar in Volendam zitten nog steeds veel mensen in de vis. In onze studietijd werkten Kees en ik elke vrijdag en zaterdag en op andere vrije dagen mee

Jack (links) en Kees Smit

in de zaak. Om een uur of zes 's ochtends reden we weg en 's avonds rond half zeven waren we weer thuis. Soms later, vooral rond de feestdagen. We hebben er veel van geleerd. Ondernemerschap in de eerste plaats, maar ook hoe je mensen helpt en contact met klanten onderhoudt." Na terugkeer in Volendam was het grondig wassen om van de vislucht af te komen. Daarna gingen de jongens op naar hun volgende baan: barkeeper in een café aan de haven. Kees: "Ja, we hebben altijd hard gewerkt. Nog steeds. Dat doen veel mensen hier. Zo zijn we het gewend. Behalve in de vishandel zitten veel mensen in de financië-

le dienstverlening en in de bouw. Of in de palingsound natuurlijk: Jan Smit, Jan Keijzer, Annie Schilder, Nick en Simon. Het begon vroeger met de Cats en BZN. Inmiddels is er een nieuwe, zeer succesvolle band: Tribute to the Cats Band."

**"DE ADVOCATUUR
TROK ALTIJD AL. WE
KEKEN VROEGER
GRAAG NAAR
AMERIKAANSE
ADVOCATENSERIES"**

BRAND

Jack en Kees werkten vrijwel elk weekend als barkeepers in drie café's, gevestigd op drie verdiepingen in één pand. Kees werkte meestal in De Blokhut op de begane grond en Jack in de Wirwar op de eerste verdieping. Maar af en toe sprongen ze ook bij in Het Hemeltje op de tweede verdieping, het

café dat zo tragisch in het nieuws kwam door de verschrikkelijke brand in de nacht van 31 december 2000 op 1 januari 2001. Het was de achttiende verjaardag van de jongens. Ze waren erbij. Jack: “Die oudejaarsavond werkte ik in Het Hemeltje en Kees beneden in De Blokhut. Om tien voor twaalf vroeg de baas mij om bij te springen in De Wirwar, één verdieping lager. Kort daarop ontstond die brand. Toen we in het trappenhuis kwamen zagen we de paniek die was uitgebroken. Mensen sprongen van de trap en van het dak naar beneden, vielen over elkaar heen. We hebben alles meegemaakt. Veertien doden, honderden gewonden. Wij kenden iedereen. Ik heb heel veel engelen op mijn schouder gehad toen ik naar beneden werd geroepen.”

HETZELFDE EINDCIJFER

Dat zij advocaat wilden worden wisten Jack en Kees al van jongs af aan. “Het vak trok altijd al. We keken vroeger graag naar Amerikaanse advocatenseries”, herinnert Kees

zich. “We zijn aan de Universiteit van Amsterdam gaan studeren en thuis blijven wonen. Het is hier heel gebruikelijk om lang thuis te blijven. Wij deelden zelfs een kamer tot we het huis uit gingen.” Jack vult aan: “We waren steeds close, heel close. We zaten altijd in dezelfde klas, hadden dezelfde vrienden, deden eigenlijk alles samen. Die vriendenkring is er nog steeds, want veel vrienden zijn net als wij hier in Volendam blijven wonen. Studeren deden we ook samen. Alleen onze afstudeerscriptie hebben we niet samen geschreven. Dat mocht niet van de docent. Wel hadden we toevallig hetzelfde eindcijfer. En we zijn op dezelfde dag afgestudeerd. We zijn elkaars beste vrienden en vertrouwen elkaar voor honderd procent. Wij hoeven elkaar maar aan te kijken en we weten van elkaar wat we denken.”

**“ONZE AFSTUDEER-
SCRIPTIE HEBBEN
WE NIET SAMEN
GESCHREVEN.
DAT MOCHT NIET
VAN DE DOCENT”**

JACK EN KEES SMIT

- **1983:** geboren in Volendam
- **2001 – 2005:** studie rechten, Universiteit van Amsterdam; bijbanen in de viswinkel van hun ouders en in cafés
- **2006 – 2013:** advocaat, achtereenvolgens bij Abma Schreurs Advocaten en Veerman Advocaten, beide in Volendam
- **2013 – heden:** Smit & Smit Advocaten in Volendam

Een nadeel van het tweeling-zijn zien ze eigenlijk niet. Kees: “Ik weet niet hoe het is om alleen te zijn. Het lijkt me best moeilijk. Wij hebben altijd elkaar.”

DE GEBROEDERS ANKER

De ambitie een eigen kantoor te starten hadden ze altijd al wel, maar Jack en Kees wilden eerst elders ervaring opdoen. Ook dat deden ze samen. Ze werkten achtereenvolgens bij twee verschillende advocatenkantoren in Volendam en begonnen na zeven jaar, eind 2013, hun eigen kantoor. Hun praktijk bestaat uit arbeidsrecht, contractrecht, verbintenissenrecht, ondernemingsrecht en incasso. Kees doet vooral de incasso's, Jack de arbeidszaken. De gebroeders Anker, die andere advocatentweeling, uit Leeuwarden, openden het kantoor. Wim hield een toespraak waarin hij onder meer zei: “Het is de tegenwind die de vlieger doet stijgen”. Jack: “Toen wij begonnen zijn we wel de nieuwe gebroeders Anker genoemd. Een compliment. Net als de Ankers zijn wij laagdrempelig, honk- vast en wars van poeha.”

De broers hebben veel contact. Ze delen een werkruimte. Kees: “En ook buiten het werk zien we elkaar vaak, ook in het weekend, en we bellen elkaar regelmatig. We drinken vaak een biertje met elkaar, we lopen samen hard, we gaan uit eten met onze vrouwen erbij. Die komen allebei ook uit Volendam. Zondag gaan we naar onze ouders, waar we dan ook onze broer zien.” Deze oudere broer neemt binnenkort de viswinkel van de ouders over.

Kees en Jack zijn allebei getrouwd in de Sint Vincentiuskerk in Volendam, waar zij ook zijn gedoopt. Kees heeft twee kinderen. Jack zal eind dit jaar voor het eerst vader worden. Kees: “Mijn zoon heet Jake, een samenvoeging van Jack en Kees. Jack heet naar onze vader, die Jacobus heet. Die Nederlandse uitspraak die gewoon was toen wij werden geboren is er niet meer, iedereen spreekt Jake op zijn Engels uit. Zo zet ik de traditie voort. Ik geef de naam in gemoderniseerde vorm door, net als onze ouders deden.” ■